

ELS DARRERS, A VALÈNCIA

Sis fotògrafs, sis objectius

Són sis joves fotògrafs valencians. Treballen en camps molts diferents i han arribat a la fotografia des de instàncies, també, molt diferents. Potser l'únic punt en comú que els uneix és el seu autodidactisme professional: quasi tots han fet el seu aprenentatge fora de les escoles i els centres oficials. Es mostren escèptics davant un actual boom de la fotografia al nostre país, i no creuen tampoc que aquesta visca un «moment daurat». Potser el que sí que hi ha és un major interès social envers la fotografia, però no com un fenomen excepcional,

Sis fotògrafs, sis objectius. Cadascun encasellat dins d'una disciplina molt concreta de la imatge. Uns noms, ja molt coneguts, que poden ser intercanviables, però amb una anàlisi de la situació comuna a molts professionals de l'última fotografia.

Enrique Carrazoni. 38 anys. Nascut al Puerto de Santa Maria (Cadis). Viu a Madrid fins el 1976, data en la qual es trasllada a València. Arriba a la fotografia a través de la decoració. El seu primer treball seriós apareix publicat al llibre *Madrid y sus barrios*, en el qual s'inclouen una sèrie de fotografies de contingut social.

Confessa la seua admiració per Josep Renau, del qual el van sorprendre enormement els seus fotomuntatges, i que considera un fotògraf nat: capaç d'ultrapassar l'espai i la forma. Per a Carrazoni, «una bona fotografia és

C. Gàmez i A. Robles

ENRIQUE CARRAZONI

Enrique Carrazoni, anar més enllà del fet real.

sinó connectat amb l'interès creixent per altres disciplines artístiques.

Tos ells rebutgen l'encasellament estilístic i no es consideren representants d'una determinada modalitat fotogràfica. Cada un d'ells, en aquests moments, desenvolupa la seua faena en disciplines molt específiques de la fotografia: premsa, moda, publicitat, reportatge fotogràfic... Els hem triat, com a representats en cadascun d'aquests àmbits, on reïxen, un poc a l'atzar. Els seus noms, per tant, podien ser uns altres. Això sí, les opinions que mantenen els lliguen amb molts dels professionals de l'última fotografia a València.

aquella que és capaç d'anar més enllà del fet real i prendre valor per ella mateixa».

Es considera un professional clàssic, eclèctic, més interessat per les imatges que pels temes tractats. Malgrat haver estat durant molt de temps fotografiant portades per a discos o centrant-se en la imatge teatral, darrerament els seus treballs s'han centrat en la moda i en la publicitat.

Segons assegura, «fotografiar per a publicitat requereix molt de temps, encara que el missatge que has de transmetre ha de ser ràpid i àgil. El producte ha de convèncer el consumidor des del primer moment i la fotografia, doncs, està obligada a convertir-se en un missatge clar, reiteratiu i directe. Essencialment seductor.

Josep Garcia Poveda, «el Flaco». És un tipus curiós, impossible de localitzar. Ell mateix sembla estranyat per

Dalt, fotografia de Garcia Poveda. Baix, Poveda i Enric Algarra. Baix del tot, imatge urbana d'Algarra.

naver dut un any guanyant-se la vida amb la fotografia. Va arribar a València el 1969 per estudiar Econòmiques. Al poc de temps, abandonava les fórmules matemàtiques i començava a treballar en un taller d'arts gràfiques on imprimia material de l'OICE (Organització de Izquierda Comunista). Tres anys més tard, el contracten en uns laboratoris de revelat i té el seu primer contacte amb la fotografia.

El 1983, Josep Ivars, director de la cartellera *Qué y Dónde*, li proposa iniciar una secció a través de la qual es pugui donar a conèixer llocs i racons curiosos de València. Des d'aquell moment, i encara que afirma que «de la fotografia de premsa no es pot viure», no ha deixat de publicar els seus treballs en quasi tota la premsa local.

El seu darrer treball han estat vint-i-dues fotografies incloses en un text infantil, editat per Teide, dedicat a la capital del País Valencià. Fa la sensació, i és del tot cert, que no el preocupa gens l'aspecte formal del seu treball. S'interessa, això sí, per estar present en tots els actes públics, en totes les mogudes, de qualsevol tipus, capitalines. Sense pretendre-ho, ha esdevingut el cronista gràfic de la «modernitat» valenciana.

La seua especialitat és la instantà-

Aplicades i Oficis Artístics de la ciutat. Assistint a les seues classes, els seus alumnes s'adonen que ha arribat on és per vocació. Enric no és dels que es neguitegen davant l'escassetat de mitjans materials. «De tant en tant, estàs rentant una pel·lícula en una aixeta i l'aigua es talla. Bé, doncs, ja em veus a mi corrent d'un lloc a un altre darrere d'una altra aixeta on provar sort».

Duu deu anys treballant en l'àmbit de la fotografia i ha realitzat dues ex-

una gran quantitat de material i que m'exigirà molt de temps, sobretot dins d'uns marges de bona qualitat».

En el seu treball hi ha un tema que es repeteix sovint, un tema que ha assolit per a ell el caràcter de categoria: l'espai urbà i tot allò que el defineix. Té una preferència especial per fotografiar perspectives de carrers buits, edificis, avingudes il·luminades, transports. Converteix els elements urbans, així, en un fet viu.

JESÚS CISCAR

Jesús Ciscar: «El principal problema és la poca sensibilitat amb què els mitjans tracten el nostre treball».

JESÚS CISCAR

nia ràpida i, de vegades, cruel. El ministre d'Educació, José Maria Maravall, retratat pel Flaco en la darrera campanya electoral, en gestos no sempre afavorits, ben bé que ho sap. Però aquesta no es la norma. El Flaco s'estima de captar els seus personatges tot riant, en flaixos divertits, bojós, extrems. Durant moltes nits, disparant a tort i a dret la seua Nikon, ho ha aconseguit.

Enric Algarra, 29 anys. Nascut a València. Professor a l'Escola d'Arts

posicions, l'una a Claca i l'altra a Cavallers de Neu, locals de València. Ha estat el guanyador del primer concurs de fotografia eròtica convocat per la revista *Playboy*.

Segons Algarra, «la vida és en color; cada tema, cada història, tenen el seu. Les fotografies tenen un llençatge propi, parlen per elles mateixes i són elles les que em defineixen. La il·lusió de la meua vida és introduir-me en l'Image Bank (Banc de la Imatge). A tal fi, necessite aplegar més de 5.000 diapositives, que és

Jesús Ciscar. 34 anys. Nascut a Paiporta, (l'Horta). Autodidacte convingut. Abans de treballar per a la premsa, es va passar cinc anys fotografiant edificis per al Col·legi d'Arquitectes de València. Després d'aquest període, ha col·laborat habitualment en *Cambio 16*, *Actual*, agència Cover, *Diario de Valencia*, *Levante* i *EL TEMPS*. Actualment està contractat per *El País*. El 1985 va obtenir el primer i el segon premi Foto-Press en l'apartat de cultura i societat.

Segons ell: «El principal problema amb què ens enfrontem els qui treballam en premsa és la poca sensibilitat amb què tracten el nostre treball, tret, és clar, d'aquells mitjans que compten amb un editor gràfic. En la majoria dels casos, per desgràcia, no són els fotògrafs els qui decideixen el material que cal publicar. Les fotos es retallen per qualsevol lloc, ja que allò que realment mana en la premsa és la publicitat.»

Per a Jesús Ciscar: «La fotografia en premsa travessa avui un moment d'estancament. L'aparició de la revista *La Calle* va suposar una autèntica renovació en la manera de presentar les imatges, més subjectives, menys oficialistes, però des d'aquells temps vivim en un desert d'idees. Fonamentalment, em pense que això es deu al fet que la majoria dels fotògrafs no s'interessen pel treball que es fa fora, ni per investigar i estudiar noves maneres de realitzar una faena que, pel caràcter diari, duu, en moltes ocasions, a la rutina i la comoditat».

Antoni Girbes. 34 anys. Nascut a la Vall de Tavernes (la Safor). La seua primera màquina va ser un regal dels reis, una Fiesta de 350 pessetes. Ara viatja pel món amb una Nikon i una Hassenblad, de preus no tan mòdics. Als nou anys jugava a plasmar composicions ajuntant troncs i plomes de gavina, ens conta. Tota la vida s'ha dedicat a la mateixa història: fotografiar.

ANTONI GIRBES

ZAIBI

Dalt, Antoni Girbes, imatge boirosa, calenta. Baix, Zaibi, el mercat de la moda, madur i difícil.

«Utilitze les càmeres com a vehicle d'expressió. Amb el temps, arribes a sentir per tot això un afecte autèntic, com el que guardes per una antiga F2, molt pesada i rudimentària, però que duc a tot arreu».

Encara que Girbes és autodidacte, es nota el seu pas per l'escola de fotografia americana a París. Si res defineix el seu treball, és la passió que sent per alterar la realitat. Mai no fotografia amb l'objectiu net, sinó introduint-hi filtres, a fi de convertir la imatge en una cosa pròpia. D'aquesta manera, l'objecte ja no és una entitat nua, figurativa, naturalista, sinó una imatge bromosa, calenta.

Després de realitzar un dels reportatges a què ens té acostumats per a la revista *Sobremesa* o *Hoja del Mar*,

necessita passar un temps sense fer res, amb les càmeres oblidades en qualsevol racó.

Fotografiar, per a ell, és crear; fins al punt que ens assegura: «Quan no treballo, intente deixar de mirar com a fotògraf. Tinc por després que les coses no m'impacten».

Josep Gómez Gómez, «Zaibi». 32 anys, nascut a Benimaclet (l'Horta). El més car dels fotògrafs de València.

N'hi hagué prou amb dos mesos en l'Agrupació Fotogràfica de València per adonar-se que la seua història no era qüestió d'escoles. Amb tota la bona voluntat del món, amb l'ímpetu i l'energia dels 24 anys, es va comprar alguns llibres, una màquina i una ampliadora. Aquell llunyà dia de 1979 va decidir començar a caminar sol. «En fotografia, els procediments tècnics són molt fàcils d'aprendre. La base és mínima. L'única cosa que cal és temps per desenvolupar un llenguatge personal i propi».

Dunia, Vogue Espana, Levante, Las Provincias, Formas, Telva, Diagonal i Valencia Dorada, són publicacions on Zaibi ha deixat plasmat el seu treball. Si el seu recorregut laboral és variat, igual d'ampli és l'espectre que ha cobert: Fotografia d'espectacles, esportiva, de moda, el cor... Són els treballs típics de qui ha buscat fer-se un lloc en el camp dels fotògrafs dedicats a la moda i ho ha aconseguit finalment. «El mercat de la moda —assegura el mateix Zaibi— és essencialment madur i difícil, per dues raons. L'una, perquè suposa implicar en el treball molta gent: maquilla-

Fotografia a València.

On i com aprendre-la

Galeria Visor. Corretgeria, 26.
Cursos d'iniciació. Durada: tres mesos. Preu del curs: 20.000 pessetes. Inclòs el material de pràctiques. Tallers de cap de setmana; preu: 8.000 pessetes. Classes impartides per distints professors invitats.
 La sala Visor és de les úniques que funciona al País Valencià com a galeria fotogràfica. Visor va ser inaugurada a l'octubre de 1982 i al seu caràcter de galeria suma el de centre d'ensenyament. Robert Duasnes, Paco Jarque, Paulo Nozollno, Joan Fontcuberta, Manuel Esclusa i Kineo Kuwara són alguns dels noms que ja hi han passat. Pep Benlloch, coordinador de la galeria, considera que «el nivell de la fotografia valenciana en aquests moments és bastant bo. fet que contrasta amb el baixíssim nivell dels que accedeixen a llocs de treball; tot això ve motivat per la falta d'escoles i de plans d'estudis».

Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics. Carrer del Museu.
 Accés directe després de l'EGB o amb un examen previ. Cinc cursos. Dos amb assignatures comunes i tres amb especialitat. Títol homologat. Preu de la matrícula: 5.000. Escassíssims mitjan materials.

Institut e Formació Professional (Torrent). Pare Méndez, 151..
 Accés directe després de l'EGB. Durada de cinc anys. Preu de la matrícula: primer grau, gratuïta. Segon grau: 4.7000.

Classes de fotografia incloses dins de la rama d'imatge i so.
Foto-Club. Ambaixador Vich, 7. València.
 Cursos d'iniciació a la fotografia de forma regular. Preu aproximat: 15.000 ptes.

Agrupació Fotogràfica, Seu social del Centre Aragonés. València.
 Cursos d'iniciació sense programació concreta.

dors, perruquers, dissenyadors, models... L'altra, perquè és quasi impossible aplegar tots els esforços de les distintes parts en una mateixa direcció».

«Per a mi, és fonamental aconseguir que els dos llenguatges que es tro-

ben en la moda no s'interferesquen, sinó que es complementen. Em refereixo al de la mateixa col·lecció i al que utilitza el mateix fotògraf. En qualsevol cas, sempre és més important transmetre una història que personalitzar un treball». □

CHRISTA WOLF
CASSANDRA

VENÈCIES, 4

EDICIONS DE LA MAGRANA / EDICIONS 62

VLADÍMIR NABÒKOV
PARLA, MEMÒRIA
UNA AUTOBIOGRAFIA REVISCUA

VENÈCIES, 5

EDICIONS DE LA MAGRANA / EDICIONS 62

MICHEL TOURNIER
GASPAR,
MELCIOR & BALTASAR

VENÈCIES, 6

EDICIONS DE LA MAGRANA / EDICIONS 62